

*Съдбата е сянка, която те следва
дори денят да е мрачен.*

СКРЕЖ

Радостина А. Ангелова

ВИДА

СВОБОДАТА, сине, е пуст летен път по залез, песента *Photograph* на Ед Шийран и препускаща към хоризонта кола, на която небрежно държиш волана.

Пеенето с цяло гърло, момичето на седалката вдясно, очакването на мрака зад хоризонта, мекотата на нощта, екстаза ѝ, са само щрихи в допълнение. Опитай някога – ако все още се намират пусти пътища. Залези, вярвам, ще има. А ако моята песен не ти е по-сърце, избери своя – това няма да намали магията.

Магията на свободата.

Свободата...

Сега съжалявам, че нито веднъж не завъртях волана на синьото ми като небето порше към мантинелата. Не съм мислила, че това ще ми донесе повече свобода от пустия път. Не съм допускала, че свободата да си тръгна от света, когато поискам, ще се окаже по-важна от свободата да живея както искам. Изчаках, докато катастрофата – сгърчена, сбръчкана женица с костеливи пръсти – ме намери сама. Женицата не беше смъртта, смъртта така и не я видях. Видях катастрофата, видях сестра ѝ близначка – болката, видях майка им – безнадеждността, а сега в леглото ми идва и забравя да си тръгне баща им.

Примирението.

Някакви хора влизат в стаята и ми приказват, аз кимам, отговарям едносрично, когато се налага, оставям се да правят нещо с тялото ми, с лицето ми, с косата ми, трябва по принуда да чета на глас смахната книга, за да тренирам

гласните си струни, опитвам се да напиша името си, докато ръката ми отказва да се подчини на усилието и обяснявам с колкото се може по-малко звуци, че ще започна да пиша идиотския дневник, но утре. Днес вече съм изморена. Днес ставах точно седем пъти до тоалетната, два от тях не успях да стигна навреме – пътят понякога е твърде дълъг за спънатите ми крака. Това си е маратонски преход за моето безполезно, вдървено тяло.

Искам да спя, сине мой.

Искам утре да не се събудя.

Може ли да ми пратиш някак ключовете на поршето?

ДИМА

Тя е без точна диагноза. След катастрофата нещо в централната ѝ нервна система централно се е объркало. Предполагат, че е получила инсулт. Още там, зад волана. Част от пораженията са подобни на тези от инсулт. Друга част напомня болестта на Паркинсон. Трета си е чист инат, ако питат мен...

Не ми е работа да мисля за всичко това. Ако лекарите не знаят, на мен пък изобщо не ми е съдено да разбере. Аз съм просто помощничка, сиреч болногледачка. И българка, което се оказва предимство.

„Българка ли? Една от най-важните ни пациентки е с такъв произход – ще бъде добре да общува с някого от родината си. Тук няма с кого да говори на нейния език, а това може да помогне за възстановяването ѝ.“

Дали директорът на *лечебното заведение* е виждал отрязан клон? Кой разумен човек ще повярва, че клонът би станал отново част от дървото?

Точно толкова може да помогне общуването на Вида с мен. И целият ѝ вид го показва, когато за пръв път влязох в стаята ѝ.

– Ти... Дима... Ти? Излез... Махай се... махай...

Истината е, че не каза нищо. Гледаше ме с ей такива очи. Главата ѝ се тресеше. Ръцете трепереха на облегалката на креслото, в което я бяха побили.

От устата ѝ потече слюнка.

Направих си удоволствието да клекна на метър от нея и да я погледам. Лице в лице.

Не очаквах тази среща. Нямах представа, че госпожа Фон Незнамсикоя е моята Вида. Онази Вида от детството, чието семейство превърна живота ни в кошмар.

Вида, която не исках да видя никога повече.

Слюнката ѝ се стичаше край брадичката. Пръстите ѝ танцуваха по изкуствената кожа. Чуваше се звук, сякаш дъжд барабани по стъклото. Накрая Вида затвори очи, а аз се изсмях.

Оставих я да се лигави, без да я избърша. Без да ѝ подам салфетка. Без да вдигна изпуснатата чаша. И излязох от стаята ѝ.

Щеше да е най-приятният ми гурбет в чужбина.

ГЛАВА 1

БАСЕЙНЪТ се пълнеше толкова бавно! Водата пристигаше по три тръби, не изтичаше от нито една, но напук на математическите задачи с думи, които Вида толкова обичаше, се нуждаеше от цяло денонощие, за да запълни нужния обем. И за да може чичо Мано да завърти черните кранове в тревата откъм плитката страна, а шумът на течаща вода, който ехтеше с часове и караше обитателите на вилата да говорят със знаци или да викат колкото им глас държи, да спре. И после през петнайсет минути Вида да задава все един и същи въпрос на майка си – готово ли е? Готово ли е? Готово ли е...

Ледената планинска вода, която чичо Мано казваше, че идва направо от реката, трябваше да се попече достатъчно на слънце, за да се стопли и за да се бухне Вида в басейна. За периода на топленето обаче липсваше срок – можеше да се случи за един следобед, можеше за два или повече, ако блисне внезапен студен дъжд... Не се знаеше кога майка ѝ ще се наведе над притихналата в очакване на присъдата вода, ще топне в нея дългите си пръсти с розов лак, ще изтръска ръката си от мокрото и ще каже: „Добра е вече“.

– Бъди търпелива, моето момиче – лениво разсъждаваше другарят Весел. – Басейнът е тук, къде ще избяга... А търпението е добродетел, която си струва човек да притежава, нали?

Търпението може да е добродетел, но тя не спи в детските легла. Особено когато навън е толкова горещо, че дори мушичките висят във въздуха, без да летят, а пеперудите кацат по белите чаршафи, прострени най-горе над вилата, само и само мокрото пране да им донесе спасителна прохлада.

Вида чакаше с нетърпение някоя сухоземна жаба да падне в басейна: обикновено я откриваше сутрин, преди още чичо Мано да донесе кепчето с дълга дръжка и да извади кафявото създание от басейна, за да не се плашат жените. Защото после точно жените викаха по мъжете и децата, че във водата е имало крастава жаба и крастата със сигурност ще плъзне и по техните кожи.

Вида беше отличничка и знаеше чудесно, че ако жабата спокойно си плува и квака, значи водата не е чак толкова ледена. „Щом става за студенокръвни, става и за топлокръвни, мамо“ – казваше, но майка ѝ не вдигаше поглед от гоблена, който бродираше на терасата пред горния апартамент.

Горният апартамент беше запазен за другаря Весел и други другари от столицата. Но другарят Весел идваше чак от Министерството, така че обикновено той си избираше кога да почива, а другите столичани и мераклии за глезотиите в апартамента се съобразяваха с него. Глезотиите включваха тъмен хол с разтегателен диван и два фотьойла, между които се мъдреше ниска масичка. Срещу дивана беше поставен шкаф с витринка, от която надничаха тумбести чаши за червено вино. Върху плота на шкафа стоеше черно-бял телевизор – единственият във вилата. Вместо в контакта, кабелът му се включваше в стабилизатор: четвъртита кутия, която предпазваше телевизора от токов удар. До шкафа белееше хладилник „Мраз“ – поредно разточителство, запазено за обитателите на апартамента.

В спалнята родопски одеяла покриваха три „Русенски“ легла с метални рамки. Две от леглата бяха събрани заедно като спалня, а третото беше на сантиметри от тях, точно под прозореца. Разбира се, то беше предназначено за Вида, макар че тя с удоволствие би се сгушила и на двойното легло.